

ท ำ ง ม ำ แ ท้ ง ม ห ำ ส ม บั ตี

ศิลป์เป็นกำลังไม่มีที่เปรียบ

ศิลป์เป็นอาวุธอันสูงสุด

ศิลป์เป็นเครื่องอาวุธประเสริฐ

ศิลป์เป็นเกราะอย่างอัศจรรย์

ทางมาแห่งมหาสมบัติ

๔๐๖

การไปสู่อายตณนิพพาน เปรียบเสมือนการเดินทางไกล จึงจำเป็นต้องมีเสบียง คือ บุญ เป็นเครื่องสนับสนุนให้เราได้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ท่านสร้างบารมี ๓๐ ทศ จนเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ ในที่สุดก็ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็เพราะอาศัยบุญอย่างเดียวเท่านั้น ดังนั้นบุญจึงเป็นเรื่องใหญ่ที่เราต้องให้ความสำคัญ และต้องหมั่นสั่งสมไว้เรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นการทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา เพราะบุญนี้เป็นขุมกำลังที่ยิ่งใหญ่ ที่จะพาเราไปสู่จุดหมายปลายทาง

มีผู้รู้ได้กล่าวสรรเสริญอานุภาพแห่งศีลว่า

“ศีลํ พลํ อปฺปภฺมิํ   ศีลํ อาวุธมุตฺตมํ
ศีลํ อาภรณ์ํ เสฏฺฐํ   ศีลํ กวจฺมพฺภุตํ

**ศีลเป็นกำลังไม่มีที่เปรียบ   ศีลเป็นอาวุธอันสูงสุด
ศีลเป็นเครื่องอาภรณ์ประเสริฐ   ศีลเป็นเกราะอย่างอัศจรรย์”**

ศีล เป็นคุณธรรมขั้นพื้นฐาน ที่ทำให้มนุษย์ชาติอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข เป็นคุณธรรมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้สูงขึ้น ในทางพระพุทธศาสนาท่านหมายถึง การพัฒนากาย วาจา และใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นไป จนกระทั่งหมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ มนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในฐานะใด ต่างสามารถพัฒนาคุณธรรม

ทางมาแห่งมหาสมบัติ

๔๐๓

เหล่านี้ได้ หากรักษาศิล คือ ปกติของความเป็นคนไม่ได้แล้ว การจะพัฒนาคุณธรรมในด้านอื่นๆ ก็เป็นไปได้ยาก เหมือนการสร้างบ้าน ถ้าไม่มีที่ดินมารองรับก็สร้างไม่ได้

ผู้มีศิลป์เป็นผู้มีพละนุภาพ สามารถขจัดสิ่งไม่ดีทั้งหลาย ออกจากใจได้ คนภัยคนพาลก็มารังแกไม่ได้ เพราะศิลปะเป็นธรรมาวุธ ที่จะขจัดสิ่งไม่ดีให้มลายหายสูญ และยังเป็นอารมณ์ที่สวองาม เพราะผู้ที่ประดับตกแต่งตนเองด้วยคุณ คือ ศิลแล้ว จะทำให้เป็นที่รักทั้งของมนุษย์และเทวดา อีกทั้งยังเป็นเครื่องนำพาไปสู่สุคติโลกสวรรค์ เมื่อถึงขีดถึงคราวตกทุกข์ได้ยาก ศิลก็จะเป็นเกราะแก้วคุ้มกันภัย ช่วยเปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาส เปลี่ยนจากร้ายให้กลายเป็นดีได้

*เหมือนในสมัยหนึ่ง พระโพธิสัตว์เจ้าของเรา เสวยพระชาติเป็นต้นหนหัวหน้านำทางในทะเล ชื่อสุปารกะ ท่านเป็นผู้ที่รักษาศิล ๕ ได้อย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์ ไม่รังแกสัตว์ ลักเล็ก ขโมยน้อยก็ไม่เอา นอกจากนี้ท่านยังเป็นผู้มีปัญญามาก สามารถกำหนดทิศทางลม วิเคราะห์สภาพดินฟ้าอากาศได้อย่างถูกต้องแม่นยำ เรือทุกลำที่ท่านพาไปไม่เคยอับปาง ต่อมานัยน์ตาทั้งคู่

---

*มก. สุปารกชาตก เล่ม ๖๐ หน้า ๙๕

ทางมาแห่งมหาสมบัติ

๔๐๘

ของท่านบอดสนิท เพราะกระทบกับน้ำเค็มมากเกินไป

แม้ว่าท่านจะกลับมาพักรักษาตัวที่บ้าน แต่พวกพ่อค้าก็ยังอยากได้ท่านมาเป็นหัวหน้าเหมือนเดิม เพราะเชื่อในคุณธรรมของท่าน ที่เป็นผู้อุดมไปด้วยศีล มีปัญญาในการพยากรณ์เหตุการณ์ต่างๆ ไม่เคยพลาด ครั้งหนึ่งเรือได้ล่องข้ามมหาสมุทรเพื่อจะไปทำการค้าขายที่ต่างแดน พอไปถึงกลางมหาสมุทร ได้เกิดมรสุมใหญ่ ลมพายุพัดเข้าใส่เรืออย่างรุนแรง แต่ท่านสุปารกะก็บอกให้ทุกคนตั้งสติให้ดี ให้ช่วยกันบังคับเรือจนสามารถผ่านพ้นวิกฤตไปได้

ขณะที่คลื่นยักษ์กำลังถาโถมเข้าใส่นั้น เรือถูกพัดเข้าไปอีกมิติหนึ่ง ล่องไปจนถึงทะเลที่ชื่อขรุมาลี ไปพบฝูงปลาซึ่งมีลักษณะคล้ายคน มีจมูกแหลม กำลังดำผุดดำว่ายอยู่ในทะเล ทุกคนเห็นปลารูปร่างประหลาดอย่างนั้น ต่างพากันตื่นเต้นและในทะเลแห่งนั้น มีเพชรพลอยมากมาย

สุปารกะบันทึกดีรู้ว่า ถ้าบอกพวกพ่อค้าว่าในทะเลมีเพชรอยู่ ทุกคนจะพากันขนเพชรไปด้วยความโลภ อาจทำให้เรือจมลงกลางทะเลได้ ท่านจึงไม่ได้บอกใคร เพียงแต่บอกให้ทิ้งตาข่ายลงไปในทะเล แต่แทนที่จะได้ปลา กลับได้ก้อนเพชรเม็ดใหญ่ติดตาข่ายขึ้นมาแทน เป็นเพชรที่แวววาวสวยงามมาก

ทางมา แห่ง มหาสมั บั ตติ

๔๐๕

ท่านจึงให้เอาสิ่งของที่มีค่าน้อยทิ้งลงทะเล แล้วแล่นเรือต่อไป

เรือล่องไปจนถึงทะเลที่มีชื่อว่า อัคคิมาลี ซึ่งมีแสงประกายโชติช่วงสว่างไสวเหมือนกองเพลิง เหมือนกับว่าเข้าไปอยู่ในกลางทะเลเพลิง แต่มีความเย็นสบาย ในท้องทะเลนั้น มีทองคำมากมาย ท่านบัณฑิตให้พ่อค้าเอาตาข่ายหว่านลงไปในทะเลอีก เมื่อดึงขึ้นมาก็เป็นทองคำสุกปลั่งเป็นจำนวนมาก

พอเรือล่องผ่านพ้นท้องทะเลแห่งนั้นก็ไปถึงท้องทะเลที่ชื่อ ทริมาลี ในท้องทะเลแห่งนี้มีเงินมากมาย ท่านบัณฑิตให้พวกพ่อค้าขนเอาเงินบรรทุกเรือเหมือนที่เคยให้ทำ และล่องเรือต่อไปเรือแล่นผ่านต่อไปอีกจนถึงท้องทะเลชื่อว่า กุสุมาลี เป็นทะเลที่มีสีเขียว มีแก้วมณีมากมาย ท่านบัณฑิตพิจารณาดูแล้ว จึงให้ตกแก้วมณีใส่เรืออีก จากนั้นก็ล่องเรือไปจนถึงท้องทะเลที่ชื่อว่า นพุมาลี ซึ่งมีสีแดงฉาน เพราะเต็มไปด้วยแก้วประพาฬ ท่านบัณฑิตก็ยังคงให้พ่อค้าขนแก้วประพาฬใส่เรือนำไปอีก เรือล่องไปเรื่อยๆ แต่คราวนี้เรือได้เข้าไปสู่ทะเลชื่อ พลวามุขี ซึ่งน้ำในท้องทะเลแห่งนั้นเดือดพล่านพุ่งขึ้นอยู่ตลอดเวลา พวกพ่อค้าตกใจมาก ต่างเปล่งเสียงโอดครวญรำไห่ สุปารกะรู้ว่า เรือทุกลำที่พลัดหลงเข้ามาสู่ทะเลแห่งนี้ ต้องจมทะเลพังพินาศหมดตัวท่านกับพ่อค้าทั้ง ๗๐๐ คน คงจะต้องตายหมดอย่างแน่นอน

วังมาแห่งมหาสมบัติ

๔๑๐

ท่านได้ปล่อยให้ทุกคนสบายใจ แล้วให้พ่อค้าช่วยกันเตรียมถาดน้ำวางไว้ที่เอกเรือ เมื่อท่านชำระกายด้วยน้ำหอมและนุ่งผ้าใหม่แล้ว ก็ให้ประคองท่านไปยืนที่หัวเรือ

ท่านถือถาดที่เต็มด้วยน้ำ กระทำสังจกิริยาโดยตริภังค์ถึงศีล ที่รักษามาข้ามภพข้ามชาติ นึกถึงบุญบารมีที่สั่งสมมาดีแล้ว พร้อมกับตั้งสัตยาธิษฐานว่า “ตั้งแต่ข้าพเจ้าจำความได้ ข้าพเจ้าไม่เคยเบียดเบียนสัตว์ แม้สักตัวเดียว ข้าพเจ้าไม่เคยลักขโมย ไม่เคยล่วงละเมิดภรรยาของคนอื่น พุดแต่ความจริงมาตลอด และไม่เคยมัวเมาในสุราเมรัยทั้งหลาย ด้วยสังจวาจานี้ ขอเรือจงแล่นผ่านไปด้วยความสวัสดิ์เถิด” จากนั้นก็รดน้ำในถาดที่ถืออยู่ในมือทั้งสองข้างลงที่เอกเรือ

ทันใดนั้น ด้วยอานุภาพแห่งศีลของท่าน เรือที่แล่นไป ผิดทิศทางตลอด ๔ เดือน ก็หันหัวกลับ วิ่งไปถึงฝั่งอย่างอัศจรรย์ เพียงวันเดียวเท่านั้น พอถึงบ้าน ท่านบัณฑิตก็แบ่งเงินทอง แก้วมณีและรัตนชาติต่างๆ ให้ทั่วถึงกัน พร้อมกับให้โอวาทว่า “ทรัพย์เหล่านี้ มีมากพอแก่การดำรงชีวิตของพวกเธอทั้งหลาย ดังนั้นอย่ากลับเข้าไปสู่ท้องทะเลอีกเลย และอย่าประมาทในการดำเนินชีวิต ควรนำทรัพย์เหล่านี้ไปทำบุญกุศล หมั่นชำระศีลให้บริสุทธิ์ จะได้เป็นทางมาแห่งมหาสมบัติและจะมีสุคติโลก

ทางมาแห่งมหาสมบัติ

๔๑๑

สวรรค์เป็นที่ไป”

เราจะเห็นว่า เมื่อมีเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น บุญบารมีและศีลที่เรารักษามาดีแล้วเท่านั้น ที่คอยช่วยให้วิกฤติการณ์ต่างๆ ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี แม้การอธิษฐานจิตปรารภนาสิ่งใดให้สัมฤทธิ์ผล ต้องอาศัยศีลที่บริสุทธิ์ของเรามาเป็นเครื่องรองรับ นักปราชญ์บัณฑิตท่านจึงรักษาศีลยิ่งชีวิต หมั่นชำระกาย วาจา ใจให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่เป็นประจำ เพราะรู้ว่าศีลเป็นประดุจสะพานแก้ว ข้ามไปสู่ฝั่งแห่งความเจริญทั้งในโลกนี้และโลกหน้า เมื่อชีวิตตกอยู่ในอันตราย ถึงแม้ไม่มีผู้อารักขา แต่ศีลจะเป็นเครื่องต้านทาน ที่ให้ความอบอุ่นใจแก่เราได้ดีที่สุด

